

Având în vedere aceste distorsionări, produse voluntar sau involuntar, părintele mi-a înmânat manuscrisul original al acestei ediții, căruia i-am atașat câteva note lămuritoare.

Astfel, căutând împreună titlul potrivit acestor *convorbiri*, avă Arsenie, deși înclina pentru *Rămâneți lângă Iisus*, a conchis în final: *Mici îndemnuri spre mântuire*.

Fie ca cei receptivi să primească deplin binecuvântarea părintelui Arsenie!

Ieromonah Benedict Stancu

Sinteza experienței monastice de-a lungul vremii

– *Mai întâi vă rugăm să ne spuneți câteva date biografice.*

– Sunt născut (numele de botez este Anghel) în anul 1914, 15 august, în comuna Perieți, satul Misleanu, județul Ialomița.

Am intrat în monahism în anul 1947, la 15 ianuarie, în Mănăstirea Cozia și am fost călugărit în anul 1949, pe seama Mănăstirii Sihăstria din Neamț, găsindu-mă în ascultare la Institutul Biblic, respectiv la Mănăstirea Antim.

M-au călugărit acolo, la Antim, pe data de 26 septembrie 1949, prin

aprobarea expresă a Patriarhului Iustinian. Am primit hirotonia în preot exact la un an după călugărie, în 1950, tot pe 26 septembrie, de Sfântul Ioan Evanghelistul, apostolul iubirii – lucrul acesta m-a încurajat foarte mult și nu l-am considerat fără o semnificație în marea răspundere preoțească și călugărească. Nu am dorit preoția și am rezistat, dorind să rămân un monah anonim, dar nu am putut rezista și sfaturilor tari primite din partea părinților Cleopa Ilie și Paisie Olaru – căci ei m-au propus pentru hirotonie într-un moment de intensă activitate pentru monahism mai ales.

Am ascultat considerând că preoția e și o ascultare¹ și mă găseam adă-

¹ „Călugăria se cere de fiecare candidat – că nimeni nu poate fi călugărit dacă el singur nu o cere –, iar preoția se dăruiește de la Dumnezeu, prin voia celor mai mari ai noștri. Preoția este o Taină și se dă, după multă nevoiță și verificare, numai celor vrednici. Călugărul nu trebuie să ceară și să dorească preoția și duhovnicia, dar, dacă este silit de păstorii săi și este nevoie, s-o primească, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea multora. Vai nouă, dacă recomandăm candidați nevrednici de preoție! În fața lui Hristos vor da greu răspuns atât candidatul și duhovnicul care l-a recomandat, cât și ierarhul care

postit sub îndemnul acestor mari duhovnici ai Bisericii lui Hristos: arhimandritul Cleopa Ilie și ieroschimonahul Paisie Olaru din Mănăstirea Sihăstria.

– *Ce ascultări mai deosebite ați îndeplinit de-a lungul vieții mănăstirești?*

– Am fost numit spiritualul Seminarului Monahal Neamț (singurul din țară) – în perioada 1950-1952;

– egumenul Mănăstirii Slatina din județul Suceava (unde ne mutase Sfântul Sinod pe cei treizeci de călugări din Sihăstria) – mai mulți ani;

– paroh la parohia Filea de Jos și de Sus din județul Cluj (un centru catolic) – doi ani;

– stareț la Mănăstirea Cheia din județul Prahova – șase ani;

– econom mare și casier la Mănăstirea Căldărușani;

– preot și duhovnic la Mănăstirea Dintr-un Lemn din județul Vâlcea – doi ani;

– preot slujitor la Mănăstirea Cernica – un an și jumătate;

l-a hirotonit cu grele impedimente canonice.” – Arhim. Ioanichie Bălan, *Părintele Paisie Duhovnicul*, Ed. Trinitas, Iași, 1993, p. 69.

– de treizeci și trei de ani sunt preot slujitor și duhovnic la Mănăstirea „Sfânta Maria” din Techirghiol, județul Constanța.

– *Ce ați învățat în chip deosebit în viața de mănăstire din întreaga experiență a preacuvioșei voastre?*

– După ce am intrat în monahism m-am simțit foarte mic și neînsemnat, dar încurajat puternic de importanța tainei acestei dăruiri, de imensa valoare a focului nașterii din nou într-o siluetă smerită a ființei tale, lucru care în lume nu s-ar fi putut trăi și cunoaște, pentru că nu există *crucea de aur a tăierii vocii*. În viața de mănăstire ies la iveală multele neputințe din om și așa simți nevoia să te umilești, fermentul cel mai important pentru formarea personalității duhovnicești a omului nou – călugărul –, și cu harul lui Dumnezeu se ascute mintea, se smereste inima și nu știi de unde cunoști lucruri ascunse ție până acum. În mănăstire știi că omul smerit nu se vede niciodată smerit și fiecare are o măsură de umilință, care nu-i altceva decât o grozavă armă de apărare împotriva duhurilor rele, că este lucrarea da-

rurilor date cu plăcere de mâna Stăpânului tău. Se descoperă la nesfârșit posibilități de viață curată și un fel de a fi prezent cu sufletul, și simți așa cum spune Solomon: *Cine a nădăjduit spre Domnul nu s-a rușinat*. Dar cea mai mare mulțumire o am către nemărginita bunătate a lui Dumnezeu, că ne-a dat și am cunoscut ca mijlocitoare pe Maica Domnului, apărătoarea desăvârșită a vinovaților. Spre a ne schimba viața ne trebuie numai o voință tare și o încredere mare în mila Maicii Domnului și în atotputernicul ei ajutor.

În mănăstire mi-am aprins sufletul de bucurie, dăruindu-mă rugăciunilor Maicii Domnului, apărarea neajunsă a noastră, a celor slabi.



Sfaturi esențiale pentru formarea călugărului

– *Ce fapte bune mai importante trebuie să faci un călugăr ca să aibă nădejdea mântuirii?*

– „Să știi să aduci pe Duhul Sfânt înlăuntrul tău.”¹

Răspund că nu atât faptele noastre bune ne pot mântui sufletul, ci harul lui Dumnezeu, care, cred eu, nu poate fi dat mai îmbelșugat pentru nevoințe, oricum ar fi ele, cât mai mult pentru curățirea sufletului tău de faptele rele ale fratelui tău. Să-l iubești și să-i iubești pe toți neapărat.

¹ Sf. Serafim de Sarov.

Să nu-l vorbești de rău înlăuntrul tău și mai ales în afară de tine. Aceasta să fie cea mai grabnică preocupare a noastră: iubirea, căci trăind în această mireasmă nici celelalte fapte cu chip frumos nu rămân neîmplinite și, chiar dacă ar mai rămâne, rânduiala divină nu-și va retrage harul de la tine; motivul neapărat al mântuirii noastre este să iubim pe toți frații noștri (că toți sunt răscumparați) și criteriul de judecată al vieții noastre la răspântia cea din urmă, când va începe cu această gravă întrebare: „De ce n-ai iubit... dacă ai purtat numele Meu în rânduiala vieții tale și de ce ai speculat iubirea altora aco-perindu-ți falsurile tale, și de ce ai disprețuit pe cel neînsemnat, când Eu, însângerat, scuipat și bătut în cuie, am zis: *Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți toți, nu să vă urâți sau să vă înstrăinați inimile unul față de celălalt; și de ce n-ați dat (milostenie) să scăpați pe fratele vostru sărac de rușinea de a sta cu mâna întinsă?*”

Iată deci unde trebuie să fie mai întâi atenția zilelor vieții noastre pentru Înfricoșata Judecată.